

‘Onder de Boschboom’

Kleine misvattingen

Wat gek toch dat we onszelf zoveel beloftes doen, en dat ook de buitenwereld ons zoveel belooft. Beloftes over schoonheid bijvoorbeeld. Zo zag ik op het wereldwijde web dat ze in Vlijmen onze schaamlippen willen corrigeren: ‘De plastisch chirurg zal tijdens een consult in alle discretie uw problemen bekijken.’

Er komt ook een zekere Ashley Vermeeren aan het woord, ze is pas geholpen, ze zegt: ‘Het ziet er nu weer uit zoals God het bedoeld heeft.’

Maar ook wanneer we door de Bossche straten lopen, komen we allerlei beloftes tegen, gewoon op de stoep. Ze zitten in langwerpige doosjes, ter grootte van een filtersigaret. Op die doosjes staan namen zoals Polm, Ketama, Haze, en binnenin zit een briefje waarop staat wat het spul met je doet. Over Polm lees ik dat het niet te zwaar en niet te licht is: ‘De stuff laat je heerlijk rustig neerkomen. Een prima niet te heftige high voor als je mild wilt chillen.’ U begrijpt al waar het hier over gaat, het gaat over cannabis: we bevinden ons in de wereld van de hennepplant. Met die ‘high’ bedoelen ze natuurlijk dat je de hoogte in wordt getrokken, dat je loskomt van jezelf, of van je moeder, of van die mevrouw die over je uitkering beslist en je steeds zo achter de vossen zit. En wat dat ‘rustig neerkomen’ betreft, ik denk dat daarmee de terugkeer in de werkelijkheid wordt bedoeld, dat we ons niet doodschrikken zodra de plantjes zijn uitgewerkt. Maar goed. Dat was dus Polm. Laten we nu eens kijken wat Haze voor ons kan betekenen: ‘Deze joint slaat snel, hard en genadeloos toe!’ Men belooft ons dat we zien wat er niet is, voelen wat we anders nooit zouden voelen; we zijn onszelf een tijdje helemaal kwijt, even helemaal verlost van het gezaag in ons hoofd.

Zoals ik eerder al zei – we doen ook graag mooie beloftes aan onszelf, we hebben er lang niet altijd hulp bij nodig. Neem nou Annie en Pierre, vijftigers; ik zag ze op tv, ze wilden weg uit Nederland. Vooral Annie had eindelijk haar bestemming gevonden: ‘Dit is de plek waar ik in 1998 voor het eerst kwam en waar ik me meteen thuis voelde’. We zien slingerende bergweggetjes te midden van malse weiden, en een commentaarstem zegt: ‘Deze twee gaan hun droom achterna, ze hebben een pension gekocht in Oostenrijk.’ En al gauw komt Annie weer in beeld: ‘Alles is hier veel relaxter dan in Nederland, wat vandaag niet komt, komt morgen wel. Ze maken zich hier niet zo druk.’ Wat we vervolgens te zien krijgen is een wereld van lekkages en van loodgieters – die niet komen opdagen. Annie staat er met een emmer in de hand naar te kijken, haar gezicht vertoont diepe groeven... heel anders dan de vrouw die een paar maanden eerder Purmerend uitreed.

Veel beloftes laten iets zien van onze moeizame relatie met geluk. Maar beloftes houden ons wel gaande, beloftes en illusies hebben we nodig om niet stil te vallen. ‘Uit kleine misvattingen over de werkelijkheid knutselen wij ons geloof en onze hoop...’, zegt de Portugees Pessoa. Zelf denk ik bij ‘geluk’ altijd aan die portemonnee aan dat touwtje: je bukt ernaar, maar vlak onder je hand schiet hij weg. Wat blijft is het gegiechel van kinderen.

André Beks

Onder De Boschboom” is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl